

MINA FINCH

UNOFFICIAL

K-POP-AKATEMIA

**HUOMISEN
LAULU**

SUOMENTANUT VIIVI ÄNGESLEVÄ

KARISTO

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos: *K-Pop Academy – The Song of Tomorrow*

Copyright © 2026 by Bluestone Books

Kannen kuvitus: Kimma Parish

Design: Katie Jennings Campbell

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto Oy / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54314-5

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

LUKU 1

Nari astui ulos asuntolan ovesta ja veti paljetein koristeltua takkia tiukemmin ylleen. Polkua reunustavat puut olivat alkaneet jo kukkia, vaikka illat olivat vielä viileitä. Oksilla pilkotti pieniä vaaleanpunaisia kukkia, joista muutama oli jo pudonnut kiveykselle ja litistynyt askelten alle. Kaikki muut kokelaat paitsi AURAn jäsenet olivat jo illallisella, joten Narilla ei ollut vaikeuksia bongata Hanaa sisäpihan suihkulähteen luota. Hana venytteli nostaen ja laskien käsiään hallitun hitaasti. Nari asetteli painavan laukkunsa paremmin olalleen ja meni hänen luokseen.

”Tulit etuajassa”, Hana sanoi hymyillen.

”Sinä tulit aikaisemmin”, Nari vastasi myös hymyssä suin. He asettuivat pidemmittä puheita vierekkäin venyttelemään. Oli kestänyt kauan päästä tähän pisteeseen. Lukuvuoden

alussa kaikki oli tuntunut epävarmalta: sopisivatko he johonkin muottiin, miten heidän bändiään johdettaisiin ja millaisia heistä ylipäätään tulisi. Nyt heillä tuntui olevan vastauksia.

Hämärän peitossa oli kuitenkin vielä se, mitä olisi vastassa. Tämä lukukausi olisi erilainen kuin muut. Kaikki K-pop-akatemiassa tiesivät sen. Seuraavat esiintymiset määrittäisivät, ketkä etenisivät urallaan ja ketkä eivät. Ketkä jatkaisivat kohti debyyttiä ja ketkä jättäisivät leikin kesken.

”Ihan kuin joka asialla olisi nyt enemmän painoarvoa”, Nari sanoi.

Hana nyökkäsi. ”Niillä onkin.”

Viimeiset kuukaudet olivat menneet sumussa, joka muodostui aikaisista herätyksistä, kuljetuksista tila-autoilla, takahuoneista ja yhä suuremmista lavoista ja stadioneista. K-pop-akatemian haasteet olivat heille jo tuttua kauraa, mutta rimaa nostettiin jatkuvasti korkeammalle.

”Jokainen päivä on uusi alku. Uusi mahdollisuus lyödä ihmiset ällikällä musiikillamme”, kuului Soojinin ääni Narin ja Hanan takaa. He kääntyivät ympäri. Soojin näytti kaiken kaikkiaan moitteettomalta: takin vetoketju oli vedetty huolellisesti ylös, laukku lepäsi rennosti olkapäällä eikä yksikään hiussuortuva leijaillut vapaana. ”Ja jokaisena päivänä on mahdollista, että demonit *eivät* hyökkää kimp-puumme, kun otamme lavan haltuun”, hän jatkoi.

”Mutta eivätkös demonihyökkäykset ole jo osa tätä hupia?” Hana vitsaili.

Nari pudisti päätään ja nauroi. ”Käsityksesi huvista on

ihan erilainen kuin minulla.” Ennen kuin hän ehti sanoa muuta, joku rynnisti heitä kohti, ja he kääntyivät katsomaan.

”Olkaa kilttejä ja kertokaa, etten ole taas viimeisenä paikalla”, Tae huohotti, kun vihdoinkin saavutti heidät hölkätyään pihan halki paita valahtaneena toiselta hartialta. Hän veti sitä ylös samalla kun puhui, ja hänen hiuksensa karkailivat ponnarilta.

”Olet, mutta ei se haittaa”, Hana sanoi.

”Tulit viime tipassa”, Soojin sanoi. ”Taas.”

”Mutta kuitenkin ennen kyytiämme”, Tae sanoi. ”Se riittää.”

”Juuri ja juuri”, Soojin tokaisi.

Hana tuli väliin ennen kuin syntyisi riitaa. ”Olemme kaikki paikalla. Se on tärkeintä.”

Soojin katsoi häntä hetken tiukasti mutta pyöräytti sitten silmiään. ”Ihan sama.”

Nari päästi hiljaisen huokauksen ja kohensi taas laukunsa asentoa olallaan. Muut kokelaat alkoivat valua ulos pienissä ryhmissä, osa suunnaten suoraan harjoitustiloja kohti, osa hidastaen hieman tuijottaakseen suihkulähteellä seisovaa AURAA.

Katseet olivat erilaisia kuin ne, joita heihin oli aiemmin luotu. Ennen ne olivat olleet merkitseviä mulkaisuja tai kateellista toljotusta. Nyt oppilaat vaikuttivat ennemmin kiinnostuneilta ja uteliailta. AURA ja tie tähteyteen, jota he parhailleen raivasivat, tunnettiin jo laajalti. He olivat nuorimmat viralliset K-pop-akatemian kokelaat koskaan ja ansainneet paikansa ykkösinä – samalla kun taistelivat salaa demoneja vastaan pitääkseen koulun ja kaupungin turvassa.

Kaksi kokelasta lopetti juttelemisen, kun he kävelivät AURAn ohi. Toinen heistä vilkaisi taakseen ja nojautui sitten kaverinsa puoleen kuiskaamaan jotain.

”Älä tuijota heitä”, Tae sanoi hiljaa Narin vieressä.

”En tuijotakaan”, Nari sanoi, vaikka oli juuri aikonut tehdä niin.

Soojin suoristi ryhtiään aavistuksen Hanan rinnalla hie-
man heidän edessään. ”Katseet ovat meissä. Kaikki miettivät
kuumeisesti, mitä teemme seuraavaksi.”

Niin minäkin, Nari ajatteli mielessään.

”Aina kun onnistumme jossain, tuntuu kuin odotukset
kasvaisivat lisää”, Tae sanoi.

Nari nyökkäsi, vaikka Tae ei katsonutkaan puhuessaan
häneen. Sanat tuntuivat todelta. Eikä se koskenut enää vain
koulua. Viimeisten kuukausien kuluessa jokin oli muuttu-
nut. Jokaisessa esiintymisessä oli edellistä enemmän kame-
roita ja ne poikivat someen videoita, jotka tavoittivat aina
vain enemmän ihmisiä seuraamaan heidän uraansa.

Nari poimi puhelimensa kassistaan, kun muut jatkoivat
keskustelua.

Näytöllä oli uusia ilmoituksia. Suurempi määrä kuin
aiemmin. Nari napautti niistä muutamaa – heidän viimeisim-
mästä näytöksestään postattuja videoklippejä, kommentti-
keskusteluja niiden alla. Jotkut tileistä olivat hänelle tuttuja.
Toiset taas eivät.

Hän pysähtyi yhden postauksen kohdalle, jossa oli linkki
erääseen hänen edellisenä iltana näkemäänsä listaukseen:
Kohta debytoivat bändit, joita kannattaa pitää silmällä. Hän

avasi linkin ja tarkasteli sivua. Heidän bändinsä oli noin puolivälissä kahdenkymmenen nimen listaa, mutta kun hän skrollasi alaspäin, näyttö välähti ja kirkastui sitten kuin salamaniskusta. Häikäisevän valkoinen valo osui hänen silmiinsä. Hän sulki ne hetkeksi, ja samalla unohti, mitä oli juuri ajattelemassa. Jotain outoa oli meneillään. Nyt näytön poikki kulki sanoja.

SIVUA KORJATAAN.

TEEMME MUUTOKSIA.

Ja lopulta: PÄIVITETTY.

Sivu päivittyi, ja lista näytti Narista lyhyemmältä. Hän oli oikeassa. Bändien nimiä oli yhtäkkiä enää viisitoista, joskin AURA oli yhä niiden joukossa. Nari yritti muistella, mitkä bändit oli tiputettu pois, mutta ei kyennyt palauttamaan mieleensä yhtäkään.

Nari selasi taas sivua, sitten vielä kerran, ihan kuin lista voisi palata niin entiselleen. Se pysyi lyhyempänä. Nari lukitsi puhelimensa ja sujautti sen takaisin laukkuunsa sanomatta sanaakaan muille.

”Onhan teillä kaikki mukana? Kassit, puhelimet, vesipullot?” Hana varmisti ja katsoi vuorotellen jokaista tyttöä.

Kaikki nyökkäsivät tai nostivat mainittuja esineitä vahvistukseksi.

”Hyvä”, Hana sanoi. ”Lähdetään.”

He lähtivät kävelemään koulun etuportille askeleet täysin toistensa tahdissa. Musta tila-auto odotti jo parkkeeratuna sisäänkäynnin eteen. Heidän managerinsa Eunyeong seisoi sen vieressä tablettinsa kanssa, silmälasit aamun valoa

heijastellen. Hän ei hymyillyt tai vilkuttanut. Hän vain osoitti rannekelloaan.

”Kahdeksan minuuttia etuajassa”, manageri sanoi, kun he lähestyivät. ”Hyvä. Saamme aikaa kerrata asioita.”

Tae kumartui hieman Naria kohti. ”Olin siis ajoissa”, hän mutisi.

”Et tarpeeksi”, Soojin kuiskasi kääntymättä edes katsomaan.

Eunyeong näpäytti tablettiaan ja nosti katseensa. ”Tänä iltana pidettävä Soulin Musiikkijuhla on osa nuorille taiteilijoille järjestettyä tapahtumasarjaa. Esiinnytte muiden debyyttiään odottavien ryhmien sekä Akatemian ulkopuolelta kutsuttujen esiintyjien rinnalla.”

Soojin nyökkäsi. ”Selvä.”

”Paikalla on alan edustajia sekä lehdistöä ja muuta mediaa”, Eunyeong jatkoi. ”Kaikki tapahtumasarjan esitykset kuvataan, jaetaan julkisesti ja arvioidaan myöhemmin. Voitte olettaa, että kaikki, mitä teette lavalla, tullaan katsomaan useaan otteeseen.”

Eunyeongin katse kiersi nelikossa.

”Pysytte yhdessä, ellei toisin ohjeisteta. Suoritatte koreografian tasan niin kuin on harjoiteltu. Ette mukauta rytmistystäne yleisön reaktioiden ohjaamana.”

Hana nyökkäsi. ”Selvä se.”

”Lavalla ei riitä, että on hyvä”, Eunyeong sanoi. ”Teidän pitää olla tarkkoja. Osua jokaiselle iskulle. Tehdä jokainen siirto oikein. Ette saa improvisoida.”

Soojin nyökäytti pienesti päätään. ”Kyllä.”

Eunyeong katsoi häntä vielä hetken silmiin ja lisäsi sitten:

”Menestyvät kokelaat ja ne, jotka jäävät jälkeen, erottaa toisistaan suoritusten tasainen laatu.”

Nari antoi selkeän ja suoran viestin upota tajuntaansa. Hän eli nyt unelmaansa sillä hän saattoi joku päivä nousta poptähdeksi. Hän tiesi, ettei pitäisi yllättyä paineista tai siitä, kuinka musiikin tekeminen ja lavalle nouseminen olivat vain yksi pieni osa sitä elämää. Iso osa siitä oli valmistautumista ja harjoittelua.

”Esitysaikanne on ohjelman puolivälissä”, Eunyeong jatkoi. ”Siihen mennessä yleisö on nähnyt jo useampia ryhmiä. He vertaavat teitä heihin.”

”Se ei haittaa”, Soojin sanoi.

Eunyeong katsoi häntä taas silmiin. ”Ei ole kyse siitä, haittaako se. Tärkeintä on tasainen laatu. Esiinnytte tarkalleen niin kuin olette harjoitelleet. Ette poikkea mistään niin kuin viimeksi. Ja sitä edellisellä kerralla. Joskus ne rekvisiittaseenne näyttävät siltä kuin taistelisitte niillä jotain näkymätöntä vastaan. Tarkoitin siis, että yleisölle se menee täydestä, mutta improvisaatio ei kuulu näihin esityksiin. Ymmärrätekö?”

Soojin nyökkäsi jälleen. ”Kyllä.”

Eunyeong laski tablettinsa. ”Onko kysymyksiä?”

Kukaan ei puhua pukahtanut.

”Erinomaista. Hypätkää kyytiin”, manageri sanoi.

He kiipesivät autoon jo tutuille paikoilleen. Hana ja Soojin istuutuivat keskiriviin, Nari ja Tae takapenkille.

Kun ovet suljettiin ja auto lähti matkaan, koulun portit jäivät kauas heidän taakseen.

Nari antoi käsiensä rentoutua sylissään ja painoi päänsä kevyesti ikkunaa vasten. Kaupunki vilisti tasaisesti ohi, ja tornitalot kurottelivat yhä korkeammalle, mitä lähemmäs keskustaa he saapuivat.

”Kaikki okei?” Tae kysyi hiljaa.

Nari nyökkäsi. ”Joo. Toivon vain, että kaikki menee tänään täydellisesti.”

”Ihan varmasti”, Tae sanoi. ”Tämä ei ole meidän eka kerta.”

Hana kääntyi hieman heidän edessään olevalla rivillä. ”Olemme selvinneet isommistakin haasteista.”

Autossa tuli hetkeksi hiljaista, kun kaikki neljä tyttöä eksyivät ajatuksiinsa esityksestä ja siitä, mikä edessä odotaisi. Tämä ei tosiaan ollut heidän ensimmäinen kertansa, vaan ties kuinka mones. Hiljainen automatka oli yksi vaihe päivän kulussa. Nari tiesi, että kotimatkaa säästäisivät rai-kaava nauru ja laulu esiintymisjännityksen purkautuessa. Nyt Narin mieli sai kuitenkin vaeltaa rauhassa, kun auto mateli ruuhkaisilla kaduilla.

Heidän saapuessaan tapahtumapaikalle jalkakäytävällä oli rivissä faneja ja kuvaajia. Turvatyöntekijät ohjasivat auton sivusisäänkäynnille, mutta älämölö kuului silti ikkunan läpi.

Rakennus kohosi heidän edessään lasisena ja kultaisena, heijastaen aamutaivaan värejä.

Kun auto pysähtyi, Eunyeong nousi puhumaan AURAlle. ”Odottakaa. Ajoitus on kaiken a ja o.”

He odottivat. Auton ovi avattiin. Melu vyöryi sisään, nyt kovempaa. Eunyeong astui ulos ja kääntyi sitten hymyilemään tytöille. ”Voitte mennä.”